neile seni järele, kuni Malle ja Peedu teisel kaldal randusid.

Kaldal vesiheina juurele toetudes ootas nukkusid suur mustjassiniselt läikiv sitikas.

„Kas te oletegi külalised, kes tahavad minna Rohelise Päikese Maale?“ põristas ta imeliku häälega. Peedu ja Malle kartsid teda alul, nähes ta kaht suurt silma, mis olid liidetud hulgast tillukestest meekärjetaolistest silmakestest. Ta liigutas järjest pead, millel asusid kaks tundesarve. Sitikal ei ole kõrvu, selle asemel kuuleb ta tundesarvekestega niisama hästi kui teised kõrvadega olendid.

„Asume siis kohe lendama. Ma lendan ees, tulge teie mulle järele,“ ütles ta põrisedes.

„Ei, kulla sitikas, meie ei oska lennata, sest meil ei ole tiibu,“ ruttas Peedu lennule asuvale sitikale seletama. Sitikas oli üllatunud ja vaatles nukkusid, neid oma sarvekestega õrnalt puudutades.

„Teil ei ole tiibu. Kuidas te siis toitu korjate?“ küsis ta.

„Meie üldse ei söö. Oleme seest õõnsad ja ehk suudad sa meid seepärast seljal edasi kanda!“ palusid nukud.



Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 53